

Злочестникъ Иванчо.

Бѣдняшко копторче.

I

Грудено. Слабъ вѣтрець подухва и носи леки снѣжинки изъ въздуха.

Тишина. Макаръ че е пладне, селцето, сгущено подъ снѣжната покривка, сѣкашъ спи.

По улицитѣ никой се не мѣрка. Само гѣстиятъ димъ, който се носи надъ нискитѣ коптори, говори, че въ тѣхъ има животъ.

Рѣчичката, която лѣтѣ весели селцето съ своето шумолене, е замръзнала.

Близо край нея едва личи изъ подъ снѣга нѣкакво копторче. Една малка дупка, запушена съ парче стъкло, му служи за прозорець...

II

Пързалка.

— Уха!... Ехъ, колко е гладъкъ леда! Ей, чакайте и азъ да се лъзна!...

Купъ малки немирници тичешкомъ дойдоха на рѣчицата. Тѣ сж облѣчени съ дебели кожухчета; ушитѣ имъ-увити съ шалове; краката-съ топли навуша.

— И.... ихъ! Какъвъ ледъ!

— Ай да-а.... р-р-ртъ...

Глѣчката расте. Все повече дѣца се събиратъ и съ своя веселъ смѣхъ и мили гласове цѣпятъ въздуха.